

Sygn. akt V CNP 16/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie ze skargi G.N.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt II Ca .../15

w sprawie z powództwa G. N.

przeciwko G. Sp. z o.o. w K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 marca 2018 r.

**oddala skargę w części nieodrzuconej i odstępuje od
obciążenia skarżącej kosztami postępowania.**

UZASADNIENIE

G.N. wystąpiła w dniu 3 lutego 2014 r. z powództwem przeciwko G. sp. z o.o. w K. o pozbawienie wykonalności tytułów wykonawczych: nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w K. z dnia 4 grudnia 2003 r. sygn. akt IX GNc 1.../03/05 zasądającego kwotę 480,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 14 lutego 2012 r. - w części dotyczącej odsetek od kwoty 480,23 zł za czas od ich zasądzenia do dnia 10 września 2009 r. zapatrzonego w klauzulę wykonalności przeciwko G.N. i H.N. na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w K. wydanego dnia 10 lipca 2012 r. sygn. akt VI GCo .../12/5 oraz postanowienia Sądu Rejonowego wydanego dnia 14 lutego 2012 r. sygn. akt VI GCo .../12/5 oraz pozbawienia wykonalności tytułów wykonawczych dotyczących G. N. i H. N. na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w K. wydanego dnia 10 lipca 2012 r. sygn. akt VI GCo .../12/5 oraz postanowienia Sądu Rejonowego w K. 10 lipca 2012 r. sygn. akt VI GCo ..12/5, wydanego dnia 14 lutego 2012 r. sygn. akt VI GCo .../12/5 ze względu na dokonanie spłaty przez powódkę całości roszczenia, na które składała się należność główna w kwocie 480,23 zł i odsetki w kwocie 187,37 zł.

Pozwana spółka wniosła o uwzględnienie powództwa w części dotyczącej zarzutu przedawnienia odsetek zasądzonych od sumy wskazanej w nakazie zapłaty z dnia 4 grudnia 2003 r. za okres od dnia następnego od uprawomocnienia tj. dnia 16 stycznia 2004 r. do dnia, w którym rozpoczął się 3 - letni termin liczony wstecz od daty złożenia w dniu 25 stycznia 2012 r. na dzienniku podawczym Sądu Rejonowego przez pozwaną wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego wierzyciela oraz wniosła o oddalenie powództwa w pozostałej części

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w K.: 1. pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w K. Wydział IX Gospodarczy w dniu 4 grudnia 2003 r. w sprawie sygn. akt IX GNc .../03/5 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w K. Wydział VI Gospodarczy z dnia 14 lutego 2002 r. w sprawie

sygn. akt VI GCo .../12/5 w części odnoszącej się do odsetek umownych wysokości 1% dziennie od kwoty 480,30 zł (czterysta osiemdziesiąt złotych 30/100) liczonych od kwoty: 22,77 zł od dnia 20 grudnia 2002 r. do dnia 25 stycznia 2009 r.; 247,74 zł od dnia 27 grudnia 2002 r. do dnia 25 stycznia 2009 r.; 209,79 zł od dnia 4 stycznia 2003 r. do dnia 25 stycznia 2009 r.; 2. pozbawił w całości wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w K. Wydział IX Gospodarczy w dniu 4 grudnia 2003r. w sprawie sygn. akt IX GNc/03/5 zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w K. Wydział VI Gospodarczy z dnia 10 lipca 2012 r. w sprawie sygn. akt VI GCo .../12/5 przeciwko małżonkowi dłużnika G.N. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżeńską; 3. oddalił powództwo w pozostałej części.

Sąd ten ustalił, że dnia 4 grudnia 2003 r. Sąd Rejonowy w K.. Wydział IX Gospodarczy wydał w sprawie z powództwa G. sp. z o.o. w K. nakaz zapłaty IX GNc .../03/5 przeciwko H.N. nakazując pozwanemu zapłatę na rzecz powoda kwoty 480,30 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 1% dziennie od kwoty 22,77 zł od dnia 20 grudnia 2002 r. do dnia zapłaty, od kwoty 247,74 zł od dnia 27 grudnia 2002 r. do dnia zapłaty i od kwoty 209,79 zł od dnia 04 stycznia 2003 r. do dnia zapłaty. Orzeczenie uprawomocniło się z dniem 15 stycznia 2004 r.

Postanowieniem z dnia 31 marca 2008 r. Sąd Rejonowy w K. Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego wpisał w Krajowym Rejestrze Sądowym - Rejestrze Przedsiębiorców prowadzonym dla G. sp. z o.o. w Dziale 6 Rubryce 4 części 2 informację o przejęciu spółki G. sp. z o.o. przez wnioskodawcę G. P. sp. z o.o. Połączenie w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. zostało ujawnione w KRS.

Wnioskiem z dnia 25 stycznia 2012r. G. P. sp. z o.o. w K. jako następca prawny pierwotnego wierzyciela G. sp. z o.o. w K. wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty 4 grudnia 2003 r. wydanemu w sprawie sygn. IX GNc .../03/5. Postanowieniem z dnia 14 lutego 2012r. Sąd Rejonowy w K. w sprawie sygn. VI GCo .../12/5 na podstawie art. 788 k.p.c. nadał prawomocnemu

nakazowi zapłaty 4 grudnia 2003 r. na rzecz nowego wierzyciela G. P. sp. z o.o. w K. klauzulę wykonalności.

Wnioskiem z dnia 29 marca 2012 r. G. P. sp. z o.o. w K. wystąpiła o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika H. N. G.N., z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością ustawową małżonków zgodnie z art. 787 § 1 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 20 stycznia 2005 r. Sąd Rejonowy w sprawie sygn. VI GCo .../12/5 uwzględnił wnioszek i nadał klauzulę wykonalności na rzecz wierzyciela przeciwko G.N. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową.

Wnioskiem z dnia 28 lutego 2012 r. wierzyciel wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. o egzekucję świadczenia pieniężnego wynikającego z nakazu zapłaty z dnia 4 grudnia 2003 r. sygn. akt IX GNc .../03/5. G.N. w toku prowadzonego przez komornika postępowania dokonała wpłat, z których na rzecz wierzyciela przekazana została kwota w wysokości 2 151,42 zł.

Na wstępie rozważań Sąd Rejonowy podkreślił, że powódka G.N. wniosła o pozbawienie opisanych w treści pozwu tytułów wykonawczych wykonalności w całości ze względu na przedawnienie roszczenia oraz dokonanie w całości spłaty zadłużenia.

Wyraził zapatrywanie, że ze względu na to, iż współmałżonek pozbawiony był w takich okolicznościach możliwości obrony merytorycznej, dlatego też art. 840 pkt 3 k.p.c. umożliwiał mu podniesienie zarzutów merytorycznych i nie był ograniczony w podnoszeniu zarzutów także z pkt 1 i 2 tego przepisu. Zauważył, że powódka zakwestionowała także wysokość odsetek umownych naliczanych od świadczenia głównego, które ustalone zostały na poziomie 1% w ciągu dnia, co w skali roku od należności głównej powodowałoby zasądzenie odsetek w wysokości 365%. W związku z tym zauważył, że zobowiązanie dłużnika powstało w dacie, w której nie obowiązywał jeszcze przepis art. 359 § 2¹ k.c. zgodnie z którym, maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne).

Uznał, że podniesiony przez powódkę zarzut nadużycia prawa (art. 5 k.c.) należało jednak uwzględnić. Powódka nie uczestniczyła bowiem w powstaniu zobowiązania, dług wynikał z tytułu prowadzonej samodzielnie przez dłużnika H. N. działalności gospodarczej. Dług G. N. wynika de facto z ustawy a konkretnie z łączącego ją z dłużnika węzła małżeńskiego, przez co w zasadniczy sposób nie uczestniczyła ona w kreowaniu tak sprzecznego z zasadami współżycia społecznego stosunku prawnego (lichwiarskie odsetki w wysokości 1% dziennie). Sąd Rejonowy podniósł, że zarzut powódki jest i z tego powodu zasadny, że jako współdłużnik w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego zapłaciła wierzycielowi kwotę w wysokości 2 151,42 zł, doprowadzając tym samym do całkowitej zapłaty należności głównej.

Sąd Rejonowy wskazał, że nakaz zapłaty uprawomocnił się dnia 15 stycznia 2004 r., a zatem już od dnia następnego wierzyciel miał prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności (wymagalność roszczenia). Odsetki natomiast miały być zapłacone w sekwencji czasowej od kwoty 22,77 zł od dnia 20 grudnia 2002 r., od kwoty 247,74 zł od dnia 27 grudnia 2002 r., od kwoty 209,79 zł od dnia 4 stycznia 2003 r. Podniósł, że datą, w której doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia (art. 123 k.c.) był dzień 25 stycznia 2012 r., kiedy pozwany wystąpił o nadanie na swoją rzecz klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 k.p.c. Uwzględniając zarzut przedawnienia wskazał, że pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z dnia 4 grudnia 2003 r. IX GNc .../03/5 w części odnoszącej się do odsetek umownych w wysokości 1% dziennie liczonych od kwoty 480,30 zł obejmowało następujące kwoty i terminy płatności: 22,77 zł od dnia 20 grudnia 2002 r. do dnia 25 stycznia 2009 r., 247,74 zł od dnia 27 grudnia 2002 r. do dnia 25 stycznia 2009 r. i 209,79 zł od dnia 4 stycznia 2003 r. do dnia 25 stycznia 2009 r. Podkreślił, że niewątpliwie w tym zakresie kwestionowany tytuł wykonawczy i egzekucja skierowana przeciwko pozwanej oparta była na przedawnionym roszczeniu; pozwanemu przysługują odsetki jedynie za okres nieprzedawniony, czyli za ostatnie trzy lata liczone od daty zgłoszenia wniosku w dniu 25 stycznia 2012 r. powodującego przerwanie biegu terminu przedawnienia. W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy powództwo oddalił.

Na skutek apelacji pozwanej, Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 26 marca 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i 2 w ten sposób, że pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w K. Wydział IX Gospodarczy w dniu 4 grudnia 2003 r. IX GNc .../03/5, zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z dnia 10 lipca 2012 r. VI GCo/12/5 przeciwko małżonkowi dłużnika H. N. - G.N. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżeńską, w części odnoszącej się do odsetek umownych w wysokości 1% dziennie od kwoty 480,30 zł za okres od dnia 16 stycznia 2004 r. do dnia 25 stycznia 2009 r. a nadto co do kwoty 2.151,42 zł oraz oddalił apelację w pozostałym zakresie.

Podniósł, że powódka G.N. wystąpiła z powództwem o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności na podstawie art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c., powołując zarzuty przysługujące jej z własnego prawa i zarzuty przysługujące jej małżonkowi H.N. Wskazał, że Sąd Rejonowy badając zasadność podnoszonych przez powódkę zarzutów nie dostrzegł, iż powódka jako współmałżonek dłużnika może skutecznie podnieść jedynie te zarzuty, których dłużnik nie mógł wcześniej podnieść. Tymczasem, zarzut nadużycia prawa podmiotowego (art. 5 k.c.) w odniesieniu do wysokości odsetek umownych naliczonych od świadczenia głównego na poziomie 1% dziennie mógł zostać przez dłużnika H. N. podniesiony w toku postępowania sądowego zakończonego wydaniem przeciwko niemu tytułu wykonawczego objętego przedmiotem żądania pozwu. Dłużnik mógł przecież złożyć sprzeciw od nakazu zapłaty i podnieść powyższy zarzut.

Wskazał, że powódka nie wykazała w żaden sposób, aby jej małżonek nie mógł takiego zarzutu podnieść w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu. Zgodził się z apelującą spółką, że powódka nie wykazała również, iż egzekwowana wierzytelność wygasła wskutek zaspokojenia wierzyciela. Stwierdził, że z akt postępowania egzekucyjnego w sprawie Km .../12 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. wynika, iż powódka dokonała szeregu wpłat, jednak po potrąceniu kosztów, na rzecz wierzyciela przekazana została kwota 2 151,42 zł. Żadna ze stron nie wskazała, w jaki sposób doszło do rozliczenia tej kwoty, a zatem należało przyjąć zasadę wskazaną w art. 451 § 3 k.c. Obowiązkiem powódki

powołującej się na zapłatę egzekwowanej wierzytelności, a tym samym wygaśnięcie zobowiązania było wykazanie tego faktu zgodnie z art. 6 k.c., czego powódka nie uczyniła. Mając na uwadze wysokość należności głównej, tj. 480,30 zł oraz wiążące wierzyciela i dłużnika oprocentowanie umowne 1% dziennie, uwzględniając przy tym częściowe przedawnienie należności ubocznych, wskazał, że powódka nie wykazała zapłaty długu w całości, co uzasadniałoby pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, niemniej wykazała, iż na poczet spłaty zadłużenia uiściła kwotę 2 151,42 zł.

Ustosunkowując się do dalszych zarzutów apelującej, wskazał na zasadność naruszenia prawa materialnego przez Sąd pierwszej instancji na skutek dokonania niewłaściwej wykładni i zastosowania przepisu art. 125 k.c. w związku z art. 124 § 2 k.c., co skutkowało częściowo nieprawidłowym rozstrzygnięciem tego Sądu w odniesieniu do zarzutu przedawnienia roszczenia ubocznego stwierdzonego tytułem wykonawczym. Podniósł, że trzyletni okres przedawnienia roszczeń okresowych stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądu dotyczy roszczenia o świadczenia okresowe należne w przyszłości. Natomiast w pozostałym zakresie roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy (art. 125 k.c.).

W sprawie przedawnieniu uległy odsetki umowne w wysokości 1% za okres od 16 stycznia 2004 roku (data prawomocności nakazu zapłaty z dnia 4 grudnia 2003 r., IX GNc .../03 wydanego przeciwko H.N.) do dnia 25 stycznia 2009 roku ustalonej na 3 lata wstecz od daty złożenia przez obecnego wierzyciela wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na swoją rzecz, bowiem powyższe spowodowało przerwanie biegu 10-letniego terminu przedawnienia roszczenia stwierdzonego przedmiotowym prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 4 grudnia 2003 roku obejmującego roszczenie główne i okresowe.

Uznał więc, że w tym zakresie apelacja strony pozwanej była zasadna i powodowała konieczność zmiany zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Stwierdził jednocześnie, że powódka wykazała, że tytułem spłaty zadłużenia uiszczona została kwota 2 151,42 zł, a zatem doszło do częściowego wygaśnięcia

roszczenia stwierdzonego prawomocnym nakazem zapłaty. Wskazał, że strona pozwana okoliczności tej nie zaprzeczyła, a ponadto fakt ten wynikał z akt postępowania egzekucyjnego w sprawie Km .../12.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem tego prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w O. strona powodowa zarzuciła naruszenie art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 6 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2004 r. Nr 162, poz. 1691) na skutek ich błędnego niezastosowania. Wniosła o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 6 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 4 października 2017 r. odrzucił skargę w części zaskarżającej punkt 1 wyroku Sądu Okręgowego w O. - w zakresie pozbawiającym w części tytuł wykonawczy wykonalności - oraz punkt II tego wyroku. Wskazał, że w tym zakresie skarga jest niedopuszczalna z uwagi na nieistnienie po stronie skarżącej interesu w zaskarżeniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego merytorycznego rozstrzygnięcia (wyroku, postanowienia co do istoty sprawy wydanego w postępowaniu nieprocesowym) sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Zasadą jest, że prawomocność tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się istnienie tzw. luzu

decyzyjnego, który oznacza możliwość wyboru przez sędziego jednego z możliwych rozwiązań.

Poza tym, treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka w tym także języka prawnego mogą mieć miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacji. Z tych przyczyn tezę o istnieniu jedynego trafnego orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też należy uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2-3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest nieco odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. Prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 14 grudnia 2006 r., I BP 13/06, M. P. Pr. 2007, nr 5, poz. 253).

Poza tym, skarga jest środkiem wysoce sformalizowanym, co wynika z regulacji zawartej w art. 424 k.p.c., 424⁵ k.p.c. i w art. 424¹² k.p.c. W szczególności musi trafnie wskazywać naruszony przepis prawa materialnego lub procesowego i w uzasadnieniu tego naruszenia podpadającego pod hipotezę normy wynikającej z powołanego unormowania i wykazać kwalifikowane ich naruszenie. Poza tym, wskazane naruszenia prawa materialnego, czy procesowego, muszą mieć wpływ na zaskarżone skargą rozstrzygnięcie.

Skarga została oparta na naruszeniu art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 5 ust 6 ustawy z dnia 17 czerwca o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych ustaw (Dz.U. z 2004 r., Nr 162, poz. 1691) na skutek ich błędnego zastosowania. Skarżąca podniosła, że art. 840 k.p.c. w obecnym brzmieniu funkcjonuje w systemie prawnym od dnia 5 lutego 2005 r. gdyż został zmieniony ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego

oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 172, poz. 1804, art. 1). Poprzednio art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. stanowił, że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonalności, jeżeli małżonek przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787 k.p.c. wykaże, iż egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz i te, z którymi mógł wystąpić jego współmałżonek. Z kolei z art. 5 ust 6 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r., o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 162, poz. 1691) wynika, że w wypadku gdy roszczenie powstało przed wejściem w życie tej ustawy należy prowadzić egzekucję według przepisów dotychczasowych. Pojęcie egzekucji obejmuje również postępowanie klauzulowe, a także postępowanie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Błąd więc Sądu Okręgowego polegał na zastosowaniu art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. w aktualnym brzmieniu, zamiast zastosowania go w brzmieniu sprzed dnia 5 lutego 2005 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2009 r., IV CSK 473/08, LEX nr 492148 i z dnia 28 października 2010 r., II CSK 212/10 i z dnia 2 kwietnia 2009 r., IV CSK 473/08).

Wskazana obraza nie mogła jednak prowadzić do uwzględnienia skargi, gdyż powództwo powódki powinno było zostać oddalone przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym zakresie z innej przyczyny.

Powódka przytoczyła w pozwie tylko następujące zarzuty: prowadzenie przez Komornika przy Sądzie Rejonowym w K. egzekucji na podstawie wymienionych na wstępie tytułów egzekucyjnych, który egzekwował należność główną w kwocie kwotę 480.23 zł oraz odsetki w kwocie 16 185,04 zł, przedawnienia egzekwowanych odsetek oraz zapłaty kwoty 2 151,42 zł. Innych nie podniosła, a w szczególności nie odwołała się do zarzutu obrazy art. 5 k.c. przez określenie umownych odsetek w lichwiarskiej wysokości 1% dziennie.

Sądy *meriti* przeoczyły unormowanie zawarte w art. 843 § 3 k.p.c. Podstawę do uwzględnienia powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego mogą stanowić jedynie zarzuty wskazane w pozwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2013 r., V CSK 271/12, LEX nr 1375499).

Zarzut więc niezastosowania art. 5 k.c. jako sprekludowany nie mógł zostać uwzględniony. W dodatku, w judykaturze wyrażono pogląd, że art. 5 k.c. nie może stanowić skutecznej podstawy pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 1999 r., II CKN 151/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz.134 i z dnia 27 listopada 2003 r., III CZP 78/03, Prok. i Pr 2004, nr 6, s. 36). W wypadku istnienia takiego kierunku judykatury, nie sposób uznać, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z prawem w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu.

W tym stanie rzeczy, skarga w zakresie, w jakim nie została odrzucona, musiała ulec oddaleniu (art. 424¹¹ § 1 k.p.c.).

kc

jw